

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2010. gada 14. janvārī*

Lieta C-343/08

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2008. gada 23. jūlijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv M. Šimerdova [*M. Šimerdová*] un N. Jerela [*N. Yerrell*], pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Čehijas Republiku, ko pārstāv M. Smoleks [*M. Smolek*], pārstāvis,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — čehu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: otrās palātas priekšsēdētājs, kas pilda trešās palātas priekšsēdētāja pienākumus, H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], tiesneši P. Linda [*P. Lindh*], A. Ross [*A. Rosas*], U. Lehmuss [*U. Lohmus*] un A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*] (referents),

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 10. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2009. gada 6. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasību Eiropas Kopienų Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka valsts tiesību sistēmā pilnībā netransponējot Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 3. jūnija Direktīvu 2003/41/EK par papildpensijas [arodpensijas] kapitāla uzkrāšanas institūciju darbību un uzraudzību (OV L 235, 10. lpp.) un īpaši netransponējot šīs direktīvas 8., 9., 13., 15.–18. pantu un 20. panta 2.–4. punktu, Čehijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti minētajā direktīvā, it īpaši tās 22. panta 1. punktā.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienų tiesiskais regulējums

- 2 Direktīvas 2003/41, kas ir pieņemta, pamatojoties uz EKL 47. panta 2. punktu, 55. pantu un 95. panta 1. punktu, preambulas pirmajā, sestajā, astotajā, devītajā, divdesmitajā, trīsdesmit sestajā un trīsdesmit septītajā apsvērumā ir paredzēts:

“(1) Īstam iekšējam finanšu pakalpojumu tirgum ir izšķiroša nozīme Kopienas ekonomiskajā izaugsme un darba vietu radīšanā.

[..]

(6) Šī direktīva ir pirmais solis ceļā uz papildpensiju kapitāla uzkrāšanas iekšējā tirgus organizēšanu Eiropas mērogā. Nosakot, ka kapitālieguldījumu pamatā ir piesardzības princips, un dodot institūcijām iespēju darboties citās valstīs, tiek veicināta uzkrājumu novirzīšana uz papildpensiju kapitāla uzkrāšanas sektoru, tādējādi veicinot ekonomikas un sociālo attīstību.

[..]

(8) Institūcijām, kas ir pilnībā nodalītas no jebkura iemaksu veicoša uzņēmuma un kuru darbības pamatā ir uzkrājumi, un kuru vienīgais mērķis ir nodrošināt

papildpensijas kapitāla izmaksas, jādod tiesības sniegt pakalpojumus un veikt ieguldījumus, ievērojot vienīgi saskaņotas piesardzības prasības, neatkarīgi no tā, vai šīs institūcijas uzskata par juridiskām personām.

- (9) Saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstīm ir jā saglabā pilna atbildība par savu pensiju sistēmu organizēšanu, kā arī jālemj par to, kādu vietu katrā dalībvalstī ieņems katrs no trim pensiju sistēmas līmeņiem. Otrajā līmenī dalībvalstīm ir jā saglabā pilna atbildība arī par to dažādo institūciju lomu un funkcijām, kas nodrošina papildpensijas kapitāla izmaksas, piemēram, sektoriālie pensiju fondi, uzņēmuma pensiju fondi un dzīvības apdrošināšanas sabiedrības. Šīs direktīvas mērķis nav apšaubīt šo prerogatīvu.

[..]

- (20) Papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijas ir finanšu pakalpojumu sniedzēji, uz kuriem gulstas atbildība par papildpensijas kapitāla izmaksu nodrošināšanu, un tādēļ tām ir jāievēro noteiktas obligātas piesardzības normas attiecībā uz savu darbību un darbības nosacījumiem.

[..]

- (36) Neskarot attiecīgās valsts sociālos un darba tiesību aktus attiecībā uz pensiju sistēmu organizēšanu, to skaitā — obligāto dalību un koplīgumiem, institūcijām jādod iespēja sniegt šos pakalpojumus citās dalībvalstīs. [..]

(37) Ja īsteno institūcijas tiesības vienā dalībvalstī pārvaldīt citā dalībvalstī izveidotu fondēto pensiju plānu, pilnībā jārespektē uzņēmējā dalībvalstī spēkā esošo sociālo un darba tiesību aktu noteikumi, ciktāl tie attiecas uz fondētajām pensijām, piemēram, pensiju definīcija un izmaksāšana un pensijas saņemšanas tiesību nodošanas nosacījumi.”

3 Saskaņā ar Direktīvas 2003/41 1. pantu tās mērķis ir paredzēt noteikumus papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju veikto darbību uzsākšanai un veikšanai.

4 Šīs direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

“1. Šo direktīvu piemēro papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijām. [..]

2. Šī direktīva neattiecas uz:

a) institūcijām, kas pārvalda sociālā nodrošinājuma shēmas, uz kurām attiecas [Padomes 1971. gada 14. jūnija] Regula (EEK) Nr. 1408/71 [par sociālā nodrošinājuma shēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV L 149, 2. lpp.),] un [Padomes 1972. gada 21. marta] Regula (EEK) Nr. 574/72[, ar ko nosaka izpildes procedūru Regulai (EEK) Nr. 1408/71 (OV L 74, 1. lpp.)];

b) institūcijām, uz kurām attiecas [Padomes 1973. gada 24. jūlija Pirmā] direktīva 73/239/EEK [par normatīvo un administratīvo aktu saskaņošanu attiecībā uz darbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas jomā, izņemot dzīvības apdrošināšanu (OV L 228, 3. lpp.)], [Padomes 1985. gada 20. decembra] Direktīva 85/611/EEK [par to, kā saskaņot normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas

uz vērtspāpīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (VKIU) (OV L 375, 3. lpp.)), [Padomes 1993. gada 10. maija] Direktīva 93/22/EEK [par ieguldījumu pakalpojumiem vērtspāpīru jomā (OV L 141, 27. lpp.)], [Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta] Direktīva 2000/12/EK [par kredītiestāžu darbības uzsākšanu un veikšanu (OV L 126, 1. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 5. novembra] Direktīva 2002/83/EK [par dzīvības apdrošināšanu (OV L 345, 1. lpp.)];

- c) institūcijām, kas darbojas uz paaudžu solidaritātes pamata;

- d) institūcijām, kurās uzņēmuma — iemaksu veicēja darbiniekiem nav likumīgu tiesību saņemt izmaksas un kurās iemaksas veicošais uzņēmums var izpirkt aktīvus jebkurā laikā un tam nav obligāti jāpilda papildpensijas kapitāla izmaksu veikšanas un saistības;

- e) uzņēmumiem, kas izmanto uzņēmuma bilancē uzkrātās saistības darbinieku pensiju izmaksām, lai saviem darbiniekiem izmaksātu papildpensijas kapitālu [pensijas kapitālu].”

5 Saskaņā ar Direktīvas 2003/41 4. pantu dalībvalstis var izvēlēties piemērot dažus šīs direktīvas noteikumus papildpensijas kapitāla uzkrāšanas darbībai apdrošināšanas sabiedrībās, uz ko attiecas Direktīva 2002/83.

6 Saskaņā ar Direktīvas 2003/41 5. pantu dalībvalstis var izvēlēties pilnībā vai daļēji nepiemērot šo direktīvu visām institūcijām, kuras atrodas to teritorijās un kuru

pārvaldītajos pensiju plānos ir mazāk nekā 100 dalībnieku, un vajadzības gadījumā institūcijām, kas nodarbojas ar tiesību aktos noteikto papildpensijas [arodpensijas] kapitāla uzkrāšanu, ko garantē valsts institūcija.

7 Atbilstoši šīs direktīvas 6. pantam:

“Šajā direktīvā:

a) “papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcija” vai “institūcija” ir institūcija, kas neatkarīgi no juridiskās formas darbojas uz uzkrājumu pamata un ir izveidota nošķirti no visiem iemaksas veicošajiem uzņēmumiem vai nozarēm, lai nodrošinātu papildpensiju kapitāla izmaksas saistībā ar profesionālo darbību, pamatojoties uz vienošanos vai līgumu, ko slēdz:

— individuāli vai kolektīvi starp devēju (devējiem) un darbinieku (darbiniekiem) vai to attiecīgajiem pārstāvjiem, vai

— ar pašnodarbinātām personām atbilstīgi piederības un uzņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem,

un kas veic darbības, kuras tieši izriet no tiem;

- b) “pensiju plāns”: līgums, vienošanās, trasta līgums vai noteikumi, kas nosaka kādas papildpensijas kapitāla izmaksas ir noteiktas un ar kādiem nosacījumiem;

- c) “iemaksas veicošais uzņēmums” ir jebkurš uzņēmums vai cita struktūra neatkarīgi no tā, vai tas ietver vienu vairākas juridiskas vai fiziskas personas, vai sastāv no tām, kas darbojas darba devēja vai pašnodarbinātā statusā vai apvienojot šos statusus un kas veic iemaksas papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijās;

[..]

- i) “piederības dalībvalsts”: dalībvalsts, kurā institūcija ir reģistrējusi savu juridisko adresi un galveno pārvaldi vai — ja tai nav juridiskās adreses — savu galveno pārvaldi;

- j) “uzņēmēja dalībvalsts”: dalībvalsts, kuras sociālie un darba tiesību akti, kas attiecas uz fondēto pensiju plāniem, ir piemērojami iemaksas veicošā uzņēmuma un fondēto pensiju plāna dalībnieku attiecībām.”

8 Minētās direktīvas 8. pantā ir paredzēts, ka katrai dalībvalstij ir jānodrošina iemaksas veicošā uzņēmuma un papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijas juridiska nodalīšana, lai aizsargātu institūcijas aktīvus, ievērojot dalībnieku un saņēmēju intereses iemaksas veicošā uzņēmuma bankrota [maksātnespējas] gadījumā.

9 Šīs pašas direktīvas 9. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstīm ir jāuzrauga, lai visas to teritorijā esošās papildpensijas [arodpensijas] kapitāla uzkrāšanas institūcijas ievērotu noteiktus darbības nosacījumus, it īpaši lai kompetentā uzraudzības iestāde

būtu reģistrējusi institūciju valsts reģistrā vai izdevusi tai darbības atļauju, lai institūciju vadītu persona ar labu reputāciju, kam ir atbilstīga profesionālā kvalifikācija un pieredze, vai arī institūcija algotu konsultantus ar atbilstošu profesionālo kvalifikāciju un pieredzi un ka tie būtu pakļauti piemērotiem noteikumiem. [Direktīvas] šī panta 5. punktā ir paredzēts, ka, ja institūcija veic pārrobežu darbību, institūcijas darbībai nepieciešama iepriekšējas atļaujas saņemšana no piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

- 10 Saskaņā ar Direktīvas 2003/41 10. pantu katra dalībvalsts pieprasa, lai visas tās teritorijā esošās institūcijas sagatavo gada pārskatus un gada ziņojumus, ņemot vērā katru institūcijas pārvaldīto pensiju plānu.
- 11 Atbilstoši šīs direktīvas 12. pantam katra dalībvalsts nodrošina, ka visas tās teritorijā esošās institūcijas sagatavo un vismaz reizi trijos gados pārskata ieguldījumu politikas principu rakstisko izklāstu.
- 12 Saskaņā ar šīs direktīvas 13. pantu katrai dalībvalstij jānodrošina, ka kompetentajām iestādēm ir vajadzīgās pilnvaras un līdzekļi, lai kontrolētu tās teritorijā esošo arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju darbību.
- 13 Šīs pašas direktīvas 15.–18. pantā ir paredzēts, ka piederības dalībvalstīm ir pienākums pārliecināties, vai arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijas attiecīgi veido tehniskās rezerves dažādām vecuma pensiju sistēmām, tām ir pietiekami līdzekļi, lai segtu šīs rezerves, kā arī papildu aktīvus kā [drošības] buferi, un veic ieguldījumus saskaņā ar piesardzības principu.

14 Atbilstoši Direktīvas 2003/41 20. panta 1.–4. punkta noteikumiem:

“1. Neskarot attiecīgo valstu sociālos un darba tiesību aktus attiecībā uz pensiju sistēmu organizēšanu, tostarp obligāto dalību un koplīgumus, dalībvalstis atļauj to teritorijā esošajiem uzņēmumiem veikt iemaksas papildpensiju [arodpensiju] kapitāla uzkrāšanas institūcijās, kuru darbība ir atļauta citās dalībvalstīs. Tās arī atļauj papildpensijas [arodpensijas] kapitāla uzkrāšanas institūcijām, kuru darbība ir atļauta šo valstu teritorijā, pieņemt iemaksas no uzņēmumiem, kas atrodas citu dalībvalstu teritorijās.

2. Institūcijai, kas vēlas pieņemt iemaksas no uzņēmuma, kas [kurš] atrodas citas dalībvalsts teritorijā, iepriekš jāsaņem atļauja no savas piederības valsts kompetentajām iestādēm, kā minēts 9. panta 5. punktā. Tā paziņo par savu nodomu pieņemt iemaksas no uzņēmuma, kas atrodas citas dalībvalsts teritorijā, kompetentajām iestādēm piederības dalībvalstī, kurā tā ir saņēmusi darbības atļauju.

3. Dalībvalsts pieprasa, lai institūcijas, kas atrodas to teritorijā un vēlas saņemt iemaksas no uzņēmuma, kas [kurš] atrodas citas dalībvalsts teritorijā, sniedz šādu informāciju 2. punktā minētajā paziņojumā:

a) uzņēmēja dalībvalsts(-is);

b) iemaksas veicošā uzņēmuma nosaukums;

c) tā pensiju plāna raksturojums, ko pārvaldīs pēc iemaksas veicošā uzņēmuma lūguma.

4. Ja piederības dalībvalsts kompetentā iestāde ir informēta saskaņā ar 2. punktu un ja tai nav iemesla apšaubīt to, vai institūcijas administratīva struktūra, finansiālais stāvoklis un institūcijas vadības labā reputācija, profesionālā kvalifikācija vai pieredze atbilst darbībai, ko piedāvā veikt uzņēmējā dalībvalstī, tā trīs mēnešu laikā pēc visas 3. punktā minētās informācijas saņemšanas nosūta šo informāciju uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm un attiecīgi informē institūciju.”

15 Šīs direktīvas 22. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2005. gada 23. septembrim izpildītu šo direktīvu. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.”

16 Saskaņā ar minētā panta 3. un 4. punktu dalībvalstis var atbilstoši noteikumiem nosacījumiem līdz 2010. gada 23. septembrim atlikt atsevišķu minētās direktīvas 17. un 18. pantā paredzēto noteikumu piemērošanu arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijām, kas ir tās teritorijā.

Valsts tiesiskais regulējums

- 17 Direktīva 2003/41 Čehijas tiesību sistēmā tika transponēta ar 2006. gada 24. maija Likumu Nr. 340/2006 par Eiropas Savienības dalībvalstu papildpensijas [arodpensijas] kapitāla uzkrāšanas institūciju darbību, ar kuru groza Likumu Nr. 48/1997 par publisko apdrošināšanu slimības gadījumiem, veicot grozījumus un papildinot vairākus saistītus tiesību aktus.

Pirmstiesas procedūra

- 18 Čehijas Republika 2006. gada 11. jūlijā informēja Komisiju, ka tā ar Likumu Nr. 340/2006 ir transponējusi Direktīvu 2003/41 savā valsts tiesību sistēmā.
- 19 Komisija 2006. gada 18. oktobrī saskaņā ar EKL 226. pantu nosūtīja Čehijas Republikai brīdinājuma vēstuli, kurā tā konstatēja, ka minētās direktīvas 1.–5., 8., 9., 13. pants un 15.–21. pants nebija transponēti vai bija transponēti tikai daļēji.
- 20 Čehijas Republika savā 2006. gada 18. decembra atbildes vēstulē pēc būtības paskaidroja, ka, ievērojot faktu, ka nevienas arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijas, kas ietilpst Direktīvas 2003/41 piemērošanas jomā, tās teritorijā nav, ar Likumu Nr. 340/2006 ir vienīgi transponētas tās normas, kuru mērķis ir ļaut citās dalībvalstīs esošām arodpensiju kapitāla institūcijām veikt pārrobežu darbības, nodrošinot pakalpojumu sniegšanu uz Čehijas teritoriju un tādējādi atļaut šajā teritorijā esošajām institūcijām piedalīties pensiju sistēmā, kuru piedāvā šīs institūcijas.

Čehijas Republika šajā sakarā atgādināja, ka dalībvalstīm saskaņā ar EKL 137. panta 4. punkta pirmo ievilkumu ir brīva izvēle definējot savu sociālā nodrošinājuma sistēmas organizēšanu.

- 21 Tā kā Komisiju šī atbilde neapmierināja, tā 2007. gada 23. martā Čehijas Republikai nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot to divu mēnešu laikā no šī atzinuma saņemšanas brīža veikt nepieciešamos pasākumus, lai atbilstoši Direktīvas 2003/41 22. panta 1. punktam to un īpaši tās 8., 9., 13., 15.–18. pantu un 20. panta 2. un 4. punktu pilnībā transponētu valsts tiesībās.
- 22 Ar 2007. gada 24. jūlija vēstuli šī dalībvalsts atbildēja uz argumentēto atzinumu, no jauna apstiprinot, ka pienākums transponēt minēto direktīvu nevar ierobežot dalībvalstu tiesības noteikt to valsts sociālās apdrošināšanas sistēmas pamatprincipus.
- 23 Tā kā Komisiju šī atbilde neapmierināja, tā nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Par pieņemamību

- 24 Ar šo prasību Komisija lūdz — saskaņā ar tās prasības pieteikuma rezolutīvo daļu — konstatēt, ka Čehijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar Direktīvu 2003/41, “it īpaši” netransponējot tās 8., 9., 13., 15.–18. pantu un 20. panta 2.–4. punktu.

- 25 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Tiesa pēc savas iniciatīvas var izvērtēt, vai ir izpildīti nosacījumi, ko prasības sakarā ar valsts pienākumu neizpildi celšanai paredz EKL 226. pants (Tiesas 1992. gada 31. marta spriedums lietā C-362/90 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-2353. lpp., 8. punkts; 2002. gada 15. janvāra spriedums lietā C-439/99 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-305. lpp., 8. punkts, un 2006. gada 4. maija spriedums lietā C-98/04 Komisija/Apvienotā Karaliste, Krājums, I-4003. lpp., 16. punkts).
- 26 No Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunkta un ar to saistītās judikatūras izriet, ka prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un tie ir jānorāda pietiekami skaidri un precīzi, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Tiesa varētu veikt kontroli. No tā izriet, ka galvenie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem ir balstīta prasība, prasības pieteikumā ir jānorāda loģiskā un saprotamā veidā un ka prasības pieteikumā ietvertajiem prasījumiem ir jābūt formulētiem nepārprotami, lai izvairītos no tā, ka Tiesa lemj *ultra petita* vai arī nelemj par kādu iebildumu (skat. Tiesas 2007. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-195/04 Komisija/Somija, Krājums, I-3351. lpp., 22. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2008. gada 21. februāra spriedumu lietā C-412/04 Komisija/Itālija, Krājums, I-619. lpp., 103. punkts).
- 27 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka, tā kā izmantojot vārdus “it īpaši” prasības pieteikuma rezolutīvajā daļā, Komisija vēlas ietvert savā prasībā citas Direktīvas 2003/41 normas bez tām, kuras tajā ir tieši norādītas, minētais prasības pieteikums neatbilst šīm prasībām, jo ne šo normu identitāte, ne iemesli, kādēļ Čehijas Republikas nav tās transponējusi paredzētajā termiņā, nav precizēti prasībā.
- 28 Līdz ar to šī prasība ir pieņemama vienīgi tiktāl, ciktāl tā attiecas uz apgalvojumu, ka Čehijas Republika nav transponējusi Direktīvas 2003/41 8., 9., 13., 15.–18. pantu un 20. panta 2.–4. punktu.

Par lietas būtību

- 29 Nav strīda par to, ka Čehijas Republika nav transponējusi Direktīvas 2003/41 8., 9., 13., 15.–18. pantu un 20. panta 2.–4. punktu noteiktajā termiņā vai beidzoties argumentētajā atzinumā paredzētajam termiņam. Šī dalībvalsts, kura neizvirza minētās direktīvas 22. panta 3. un 4. punktā paredzēto iespēju daļēji atlikt piemērošanu attiecībā uz noteiktām tās 17. un 18. panta normām, atzīst, ka normas, kuras ir tieši minētas šajā prasībā, nav ieviestas šīs valsts tiesību sistēmā minētajos termiņos. Nevienā Direktīvas 2003/41 normā nav paredzēta iespēja dalībvalstīm vai dažām no tām atteikties no šādas transponēšanas.
- 30 Čehijas Republika uzskata, ka tomēr tai nebija pienākuma transponēt Direktīvas 2003/41 normas, kas tieši minētas prasībā, jo, to veicot, tā būtu spiesta mainīt valsts sociālā nodrošinājuma sistēmas pamatprincipus, kuru organizācija saskaņā ar EKL 137. panta 4. punkta pirmo ievilkumu izriet no dalībvalstu tiesībām, ieviešot savā pensiju sistēmā arodpensijas kapitāla uzkrāšanas sistēmu, kaut gan šāda sistēma nepastāv valsts tiesībās.
- 31 Šajā sakarā Čehijas Republika paskaidro, ka tās pensiju sistēmā ietilpst tikai divas sastāvdaļas, ko attiecīgi veido vecuma pensiju sistēmu pirmais un trešais līmenis. Pirmo līmeni, kas ir regulēts ar Likumu Nr. 155/1995 par pensijas apdrošināšanu, veidojot ar likumu paredzētās vispārējās un obligātās pensijas visiem [sistēmas] dalībniekiem un izrietot no valsts sociālās nodrošinājuma sistēmas. Attiecībā uz trešo līmeni, kas ir regulēts ar Likumu Nr. 42/1994 par papildpensijas apdrošināšanu ar valsts piedalīšanos, to veidojot individuāli pensiju apdrošināšanas līgumi, kas noslēgti starp dalībniekiem, uz brīvprātības pamata ar pensiju fondiem, kuri izveidoti saskaņā ar minēto likumu. Piedalīšanās šajos fondos neesot saistīta ar darba vietu, darba devēju vai ar pašnodarbinātā darbībām. Savukārt Čehijas vecuma pensijas sistēma neietverot otro līmeni, ko veidotu arodpensijas, kas tiek maksātas saistībā ar darba ņēmēja vai pašnodarbinātā profesionālu darbību.

- 32 Tādējādi Čehijas Republika uzsver, ka saskaņā ar pašreiz spēkā esošo valsts tiesisko regulējumu, arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcija nevar būt Čehijas teritorijā, lai veiktu šo darbību, jo tas būtu pārkāpums tiesību normām, kuras regulē profesionālo darbību veikšanu finanšu tirgos un varētu būt iemesls administratīvai un kriminālai vajāšanai. Turklāt nebūtu ne pietiekamas politiskās gribas, ne ekonomiskā potenciāla, lai ieviestu arodpensijas kapitāla uzkrāšanas sistēmu šajā dalībvalstī.
- 33 Čehijas Republika uzskata — tā kā EKL 137. panta 4. punkta pirmais ievilkums atstāj dalībvalstīm pilnvaras noteikt to valsts sociālā nodrošinājuma sistēmas pamatstruktūru, nebūtu jāizvirza prasība transponēt Direktīvu 2003/41, kas ietekmētu primārajos tiesību aktos garantēto tiesību efektīvu izmantošanu. Tā kā šīs direktīvas normas, kas tieši minētas šajā prasībā, tieši uzliek dalībvalstīm pienākumus to teritorijā esošajām arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijām, to transponēšana neizbēgami izraisītu tiesiskā regulējuma izstrādāšanu, kas nepieciešams, lai darbotos Čehijas Republikas teritorijā esošie uzņēmumi arodpensijas kapitāla uzkrāšanas jomā, un līdz ar to faktiskā un tiesiska otrā līmeņa izveidošanu šajā dalībvalstī, kas būtiski ietekmētu valsts vecuma pensijas sistēmas vispārējo finansiālo līdzsvaru.
- 34 Piemēra veidā Čehijas Republika šajā sakarā atsaucas uz Direktīvas 2003/41 9. panta 1. punktu, kurā ir paredzēts pienākums dalībvalstīm to teritorijā esošās arodpensiju institūcijas reģistrēt valsts reģistrā vai tām izdot darbības atļauju. Atbilstoša reģistra izveide vai atbilstošas sistēmas darbības atļaujas izdošanas izveide obligāti prasot atbilstoša tiesiskā regulējuma pieņemšanu. Izolēta šāda tiesiskā regulējuma pieņemšana ārpus arodpensijas kapitāla uzkrāšanas kā kompleksas sistēmas ieviešanas, tas ir, nedefinējot, piemēram, līgumslēdzēju tiesības un pienākumus, neesot iespējama.
- 35 Čehijas Republika precizē, ka tā apzinās faktu, ka vispārīgi arodpensiju kapitāla uzkrāšanas institūcijas nedrīkstētu jaukt ar valsts vecuma pensijas sistēmas otro līmeni.

Taču šīs institūcijas būtu šī līmeņa būtisks elements un to izveidošanas struktūras veidošana neizbēgami nozīmētu izmaiņas pašās valsts vecuma pensiju sistēmās.

36 Turklāt Čehijas Republika uzsver, ka Direktīvas 2003/41 transponēšana ar Likumu Nr. 3420/2006 sasniedz tās mērķi. Proti, šis likums transponējot visas normas, kas attiecas uz citās dalībvalstīs esošo arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju pārrobežu arodpensijas kapitāla uzkrājumu pakalpojumu sniegšanu, tādējādi atļaujot tās teritorijā esošajiem uzņēmumiem piedalīties šo institūciju piedāvātajos valsts vecuma pensiju režīmos un vienlaikus ļaujot piedāvāt tiem atbilstošus pakalpojumus Čehijas Republikā.

37 No tā izriet, ka ar šo argumentāciju Čehijas Republika pēc būtības vēlas attaisnot attiecīgo Direktīvas 2003/41 normu netransponēšanu, no vienas puses, ar faktu, ka tās teritorijā neesot nevienas arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijas valsts tiesībās paredzēta šādas izveidošanas aizlieguma dēļ, un, no otras puses, apstākli, ka minēto normu transponēšana tai liktu mainīt valsts vecuma pensijas sistēmu, ieviešot otro līmeni, kaut gan EKL 137. panta 4. punkta pirmajā ievilkumā ir atzīta dalībvalstu kompetence organizēt šo valstu sistēmas šajā jomā.

38 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai šie apsvērumi, kas attiecīgi ir saistīti ar valsts tiesībām un Kopienas tiesībām, ir atbilstoši, lai attaisnotu to Direktīvas 2003/41 normu netransponēšanu, kuras tieši minētas šajā prasībā.

39 Šajā sakarā attiecībā uz apgalvoto faktu, ka Čehijas Republikā neesot nevienas arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijas, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru direktīvā paredzētas konkrētas darbības neesamība noteiktā dalībvalstī nevar šo valsti atbrīvot no pienākuma pieņemt normatīvus vai administratīvus aktus, lai nodrošinātu adekvātu visu šīs direktīvas tiesību normu transponēšanu

(Tiesas 2000. gada 16. novembra spriedums lietā C-214/98 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-9601. lpp., 22. punkts; 2001. gada 13. decembra spriedums lietā C-372/00 Komisija/Īrija, *Recueil*, I-10303. lpp., 11. punkts; 2002. gada 30. maija spriedums lietā C-441/00 Komisija/Apvienotā Karaliste, *Recueil*, I-4699. lpp., 15. punkts, un 2006. gada 8. jūnija spriedums lietā C-71/05 Komisija/Luksemburga, 12. punkts).

- 40 Tiesiskās drošības princips un nepieciešamība nodrošināt pilnīgu direktīvu piemērošanu juridiski, nevis tikai faktiski, prasa, lai visas dalībvalstis pārņemtu attiecīgās direktīvas prasības ar skaidru, precīzu un pārskatāmu tiesisko regulējumu, paredzot saistošas normas jomā, uz kuru tā attiecas (šajā ziņā skat. Tiesas 1990. gada 15. marta spriedumu lietā C-339/87 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, I-851. lpp., 22. un 25. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Grieķija, 23. punkts).
- 41 Dalībvalstīm ir šāds pienākums, lai novērstu jebkādas konkrētā brīdī esošās situācijas izmaiņas tajās un nodrošinātu, ka ikviens tiesību subjekts Kopienā, ietverot dalībvalstis, kurās noteikta direktīvā minēta darbība nepastāv, jebkuros apstākļos skaidri un precīzi zinātu savas tiesības un pienākumus (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietās Komisija/Grieķija, 27. punkts; Komisija/Īrija, 12. punkts; 2002. gada 30. maija spriedumu lietā Komisija/Apvienotā Karaliste, 16. punkts, un lietā Komisija/Luksemburga, 13. punkts).
- 42 Saskaņā ar judikatūru — tikai tad, ja direktīvas transponēšanai nav jēgas ģeogrāfisku iemeslu dēļ, transponēšana nav jāievēro (skat. iepriekš minēto spriedumu Komisija/Īrija, 13. punkts, un 2002. gada 30. maija spriedumu lietā Komisija/Apvienotā Karaliste, 17. punkts).
- 43 Šajā gadījumā ir jānorāda — kā tas it īpaši izriet no Direktīvas 2003/41 preambulas pirmā, sestā un astotā apsvēruma, tās mērķis, esot pieņemtai uz EKL 47. panta 2. punkta, EKL 55. panta un EKL 95. panta pamata, ir izveidot arodpensijas kapitāla

uzkrāšanas iekšējo tirgu, kura ietvaros arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijām ir tiesības brīvi sniegt pakalpojumus un tiesības uz investīciju brīvību.

- 44 No šāda viedokļa raugoties, Direktīvas 2003/41 20. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstīm, no vienas puses, ir jāatļauj to teritorijā esošajiem uzņēmumiem izmantot tādu arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju pakalpojumus, kuru darbība ir atļauta citās dalībvalstīs, un, no otras puses, atļaut arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijām, kuru darbība ir atļauta to teritorijā, sniegt to pakalpojumus citās dalībvalstīs esošajiem uzņēmumiem.
- 45 Lai veiktu šādas pārrobežas darbības, Direktīva 2003/41 uzliek dalībvalstīm pienākumu, kā tas izriet no tās septītā un divdesmitā apsvēruma, to teritorijā esošās arodpensiju kapitāla uzkrāšanas institūcijas pakļaut dažādiem minimālajiem piesardzības noteikumiem attiecībā uz to darbībām un darbības nosacījumiem, lai garantētu augstu drošības līmeni topošajiem pensionāriem, kuriem būs jābaida to pakalpojumi.
- 46 Šos noteikumus veido, it īpaši atbilstoši Direktīvas 2003/41 8., 9., 13. un 15.–18. pantam, attiecīgi arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju un uzņēmumu, kuri piedalās šajās institūcijās, juridiska nošķiršana, lai uzņēmumu maksātnespējas gadījumā tiktu saglabāti institūciju aktīvi, nosacījumi, kas vērsti uz to, lai garantētu arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju nopietnību, tādi kā reģistrēšana valsts reģistrā vai iepriekšējas atļaujas saņemšana, tas, ka tās vada ar labu reputāciju apveltītas personas, atbilstošu vadīšanas noteikumu pieņemšana, speciālista apstiprinātu tehnisko rezervju veidošana un informācijas sniegšana dalībniekiem, kompetentajām iestādēm sniedzamās informācijas saraksts, kā arī to izklāsts un atbilstoša fondu pārvalde, lai segtu to saistības.
- 47 Turklāt Direktīvas 2003/41 20. panta 2.–4. punktā ir paredzēta procedūra, kas ir jāievēro arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijai, kura saņēmusi darbības atļauju dalībvalstī, ja tā vēlas sniegt savus pakalpojumus citā dalībvalstī, kā arī kompetento iestāžu loma šādā gadījumā. It īpaši šī panta 2. punktā, kā arī minētās direktīvas 9. panta 5. punktā ir paredzēts, ka arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcijām, kuras vēlas

veikt šādu pārrobežu darbību, ir jāsaņem iepriekšēja atļauja no piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm, proti, iestādes, kas ir kompetentā iestāde teritorijā, kurā ir to juridiskā adrese vai to galvenā vadība.

- 48 No tā izriet, kā to norāda Čehijas Republika, ka Direktīvas 2003/41 normās, kuras ir tieši minētas šajā prasībā, proti, direktīvas 8., 9., 13., 15.–18. pantā un 20. panta 2.–4. punktā, pēc būtības ir noteikti pienākumi dalībvalstīm, kuru teritorijā ir arodpensiju kapitāla uzkrāšanas institūcijas.
- 49 Protams, šīs dalībvalsts ieskatā neviena arodpensijas uzkrāšanas institūcija nevar likumīgi būt tās teritorijā.
- 50 Tomēr saskaņā ar šī sprieduma 39.–41. punktā minēto judikatūru un nepastāvot tādām ģeogrāfiskam iemeslam, kas varētu nozīmēt, ka nav nekāda mērķa attiecīgo normu transponēšanai, ir svarīgi, ka gadījumā, ja pēc vajadzības Čehijas Republika izlemtu papildināt tās valsts vecuma pensiju sistēmu ar otrā līmeņa arodpensijas kapitāla uzkrāšanas sistēmu, visi tiesību subjekti šajā dalībvalstī, tāpat kā citi tiesību subjekti Kopienā, zinātu, kādas ir to tiesības un pienākumi.
- 51 Šāda valsts vecuma pensiju sistēmas attīstība nekādi nevar tikt uzskatīta par izslēgtu vai pilnībā hipotētisku, kā to apgalvoja Čehijas Republika, pamatojoties uz to, ka tā ietver piemērojamā tiesiskā regulējuma izmaiņas un nevis tikai faktiska šķēršļa pārvarēšanu. Jebkurš tiesību akts var tikt grozīts. Šajā gadījumā no šīs pašas dalībvalsts rakstveida apsvērumiem izriet, ka tiesību aktu projekti, ar mērķi ieviest valsts pensiju sistēmā otru līmeni, Čehijas Republikā tika izstrādāti pirms Direktīvas 2003/41 pieņemšanas attiecīgi 1993. gadā, kad darba un sociālo lietu ministrs šajā sakarā iesniedza likumprojektu Čehijas valdībai, kura beidzot veica citu izvēli, proti, pieņemt likumu par arodpensijas apdrošināšanu ar valsts piedalīšanos un 2001. gadā, kad minētā valdība

iesniedza Čehijas parlamenta palātas pārstāvjiem likumprojektu par arodpensijas apdrošināšanu. Turklāt tiesas sēdē Čehijas Republika atzina, ka šāds otrais līmenis var tikt nākotnē ieviests, ja šajā sakarā būtu politiskā griba.

- 52 No tā izriet — pat ja saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu neviena arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcija nevar likumīgi būt Čehijas Republikas teritorijā, nepastāvot valsts vecuma pensiju sistēmas otrajam līmenim, šai dalībvalstij ir pienākums pilnībā transponēt Direktīvas 2003/41 8., 9., 13., 15.–18. pantu un 20. panta 2.–4. punkta normas saskaņā ar šīs direktīvas 22. panta 1. punkta pirmo daļu, pieņemot un ieviešot valsts šim mērķim nepieciešamos normatīvos un administratīvos aktus.
- 53 Pretēji Čehijas Republikas apgalvotajam transponēšanas pienākums nevar apdraudēt minētās valsts kompetenci attiecībā uz tās valsts vecuma pensiju sistēmas organizēšanu un tās finansiālā līdzsvara uzturēšanu, uzliekot tai pienākumu transponēšanas ietvaros ieviest šādu otro līmeni, neievērojot pilnvaras, kas tai ir atzītas EKL 137. panta 4. punkta pirmajā ievilkumā.
- 54 Pirmkārt, Direktīvas 2003/41 normu transponēšana valsts tiesībās neuzliek Čehijas Republikai pienākumu grozīt tās valsts vecuma pensiju sistēmu.
- 55 Šajā sakarā Čehijas Republika kļūdaini uzskata, ka šāda transponēšana *ipso facto* ietvertu otrā līmeņa ieviešanu tās valsts vecuma pensiju sistēmā.

- 56 Saskaņā ar šīs dalībvalsts sniegtajiem paskaidrojumiem, atbildot uz Tiesas rakstveida jautājumiem šajā sakarā, šāda otrā līmeņa izveide, kas attiecas uz kompleksu sistēmu, faktiski prasa, lai valsts likumdevējs pieņemtu pilnīgu valsts regulējumu, lai noteiktu, konkrētāk, obligātos nosacījumus, lai būtu arodpensijas uzkrāšanas institūcijas savā teritorijā, kā arī tiesiskās attiecības gan starp otro līmeni un citiem valsts vecuma pensijas sistēmas līmeņiem, gan arī pašā otrajā līmenī starp dažādiem elementiem, kas to veido, proti, darba devējiem, darba ņēmējiem, uzraudzības un kontroles iestādēm, kā arī, attiecīgā gadījumā, citām valsts iestādēm.
- 57 Ir jākonstatē, ka neviena no Direktīvas 2003/41 normām, kas tieši minētas šajā prasībā, ne arī kāda cita no tās normām, neliek dalībvalstīm īstenot šādu tiesisko regulējumu.
- 58 Tādējādi pretēji Čehijas Republikas apgalvotajam, lai arī Direktīvas 2003/41 9. panta 1. punkta transponēšana valsts tiesībās, protams, prasa, lai visas dalībvalstis paredzētu savās valstu tiesībās to teritorijās esošo arodpensiju uzkrāšanas institūciju reģistrēšanu reģistrā vai darbības atļaujas izdošanu, šī norma neietver nekādus noteikumus, kas iepriekšminētajām valstīm izvirzītu prasību atļaut izveidot šādas institūcijas to teritorijā.
- 59 Kā tas izriet no šī sprieduma 43.–47. punkta, Direktīva 2003/41 veido pirmo soli uz arodpensiju kapitāla uzkrāšanas sistēmas iekšējā tirgus izveidošanu, Eiropas līmenī iedibinot minimālos piesardzības noteikumus. Turpretim tās mērķis nav kaut vai daļēji saskaņot valstu vecuma pensiju sistēmas, uzliekot dalībvalstīm pienākumu mainīt vai atcelt savus valsts tiesību noteikumus, kuri nosaka pašu šo sistēmu organizēšanu.
- 60 Šīs direktīvas devītajā apsvērumā tādējādi ir tieši uzsvērts, ka atbilstoši subsidiaritātes principam dalībvalstis saglabā pilnu atbildību par savu vecuma pensiju sistēmu organizēšanu, kā arī pilnvaras lemt par to, kādu vietu katrā dalībvalstī ieņems katrs no

trim pensiju sistēmas līmeņiem, ietverot to, kas ir uzticēts otrajam līmenim, un ka tā jebkurā gadījumā nevar ietekmēt šādas pilnvaras.

- 61 No šāda paša viedokļa Direktīvas 2003/41 20. panta 1. punktā turklāt ir paredzēts, ka saskaņā ar tās trīsdesmit sesto un trīsdesmit septīto apsvērumu papildpensiju uzkrājumu institūciju pārrobežu darbības tiek veiktas, neskarot uzņemošo dalībvalstu sociālo tiesību aktus un darba tiesību aktus attiecībā uz valstu vecuma pensiju sistēmu organizēšanu.
- 62 Līdz ar to un pretēji tam, ko savos rakstveida apsvērumos apgalvoja Komisija, Direktīva 2003/41 pati par sevi nekādi nevarētu tikt interpretēta tādējādi, ka tā uzliek pienākumu dalībvalstij, kura — tāpat kā Čehijas Republika — aizliedz savā teritorijā arodpensijas uzkrāšanas institūciju izveidošanu, tādēļ, ka nepastāv valsts vecuma pensiju sistēmas otrais līmenis, atcelt šo aizliegumu, lai atļautu minētajā teritorijā izveidot arodpensijas uzkrāšanas institūcijas, lai sniegtu pakalpojumus, kuri attiecas uz valsts vecuma pensiju sistēmu otro līmeni.
- 63 Protams, šādam valsts tiesībās paredzētam aizliegumam ir jāatbilst EK līguma tiesību noteikumiem par brīvu apriti, it īpaši normām par brīvību veikt uzņēmējdarbību, kuras būtībā aizliedz ierobežojumus, izmantojot šo brīvību (šajā ziņā skat. Tiesas 2006. gada 16. maija spriedumu lietā *C-372/04 Watts*, Krājums, I-4325. lpp., 92. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2008. gada 11. septembra spriedumu lietā *C-228/07 Petersen*, Krājums, I-6989. lpp., 42. punkts) izņemot, ja tos var attaisnot ar Līgumā norādītajiem pamatiem vai ar vispārējiem interešu iemesliem, kuros it īpaši ietilpst būtisku draudu iespējamība sociālā nodrošinājuma sistēmas finanšu līdzsvaram (šajā ziņā skat. it īpaši Tiesas 1998. gada 28. aprīļa spriedumu lietā *C-158/96 Kohll*, *Recueil*, I-1931. lpp., 41. punkts, un 2009. gada 5. marta spriedumu lietā *C-350/07 Kattner Stahlbau*, Krājums, I-1530. lpp., 85. punkts).

- 64 Taču, lai novērtētu šīs prasības pamatotību, ciktāl tā attiecas tikai uz Direktīvas 2003/41 normu neizpildi un ne uz iespējamo Līguma normu pārkāpumu, kuru Komisija nav izvirzījusi, lai pamatotu savu argumentāciju, nav ne jāvērtē, vai Čehijas tiesībās noteiktais aizliegums arodpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju izveidošanai Čehijas Republikas teritorijā ir pretrunā noteikumiem par brīvu apriti, ne arī līdz ar to jāvērtē, cik lielā mērā šai dalībvalstij varētu būt bijis pienākums, lai panāktu atbilstību šiem noteikumiem, attiecīgajā gadījumā ieviest otro līmeni savā valsts vecuma pensiju sistēmā.
- 65 Otrkārt, ir jāpiebilst, ka pretēji Čehijas Republikas apgalvotajam pienākums pilnībā transponēt Direktīvu 2003/41, ieviešot valsts tiesībās 8., 9., 13., 15.–18. pantā un 20. panta 2.–4. punktā paredzētās normas, nekādi nepārkāpj EKL 137. panta 4. punkta pirmā ievilkuma normas.
- 66 Šajā sakarā ir jānorāda, ka atbilstoši EKL 137. panta 4. punkta pirmajam ievilkumam saskaņā ar šo pantu pieņemtās normas “neietekmē dalībvalstu tiesības definēt savu sociālā nodrošinājuma sistēmu pamatprincipus un nedrīkst būtiski ietekmēt šo sistēmu finansiālo līdzsvaru”.
- 67 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka Direktīva 2003/41, kas ir šīs prasības priekšmets, netika pieņemta, pamatojoties uz EKL 137. pantu, kas Līgumā ir juridiskais pamats, lai īstenotu valsts tiesību aktu tuvināšanu sociālās politikas jomā. Kā tas jau norādīts šī sprieduma 43. punktā, šīs direktīvas juridiskie pamati ir EKL 47. panta 2. punkts, 55. un 95. pants, kuru mērķis ir iekšējā tirgus ieviešana ar pakalpojumu sniegšanas brīvību un uzņēmējdarbības veikšanas brīvību.
- 68 Otrkārt, Direktīva 2003/41 saskaņā ar tās 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu neattiecas uz institūcijām, kas pārvalda sociālā nodrošinājuma režīmus, kādēļ uz šādām institūcijām neattiecas šīs direktīvas norma.

- 69 Līdz ar to ir jāsecina, ka noteiktajā termiņā nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas nepieciešami, lai izpildītu Direktīvas 2003/41 8., 9., 13., 15.–18. panta un 20. panta 2.–4. punkta prasības, Čehijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 22. panta 1. punktā paredzētos pienākumus. Prasību pārējā daļā noraidīt.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 70 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **noteiktajā termiņā nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas nepieciešami, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 3. jūnija Direktīvas 2003/41/EK par papildpensijas [arodpensijas] kapitāla uzkrāšanas institūciju darbību un uzraudzību 8., 9., 13., 15.–18. panta un 20. panta 2.–4. punkta prasības, Čehijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 22. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;**

- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**
- 3) **Čehijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]